

L'amor més gran

Hi havia una vegada un nen i una nena que no es parlaven ni s'estimaven. Les mares els hi deien:

- Estimeu-vos, això és l'únic que podeu fer.

És molt important estimar-vos i un dia el nen i la nena van pensar...:

-Potser és veritat el que diuen les mares.

I ho van provar, van anar al jardí i van començar a jugar. Llavors, es van començar a parlar i al cap dels dies s'anaven fent amics, fins que un dia es van unir encara més, eren molt amics.

Les famílies d'aquests nens estaven molt contentes i al final els dos van formar l'amor més gran.

Pseudònim: "Coche rojo".

Pablo Salcedo Casamada, 2n A. Escola IPSE

La rosa

Tinc una rosa,

petita i mimosa.

La toco amb el cap,
em punxa amb el nas.

La toco amb el dit
i és com un mosquit.

Sí és molt, molt gran,
la gent diu: “Caram!”,
és la meva rosa,
petita i mimosa.

Cada any per Sant Jordi
me la planto al meu jardí,
ella mai es mor
perquè està sempre amb mi.

Pseudònim: Sanguinia.

Oana Mandache, de 4t A, Escola IPSE

Jo vull un món millor

Vull un món ple de fantasia,
on hi visqui l'alegria.
Vull un món amb pau,
on hi pugui viure fins i tot un gripau.

Vull un món amb respecte,
que res dolent afecta.
Vull donar segones oportunitats,
a la gent amb grans necessitats.

Vull gent amb bon cor,
i amb bon sentit de l'humor.
Vull donar la cara,
hi ha de ser ara!

Vull parar els malefics,
i no convertir-los amb els vicis.
Vull fer realitat aquest somni,
I que no me'l robi ni un ovni.

Jo vull un món millor,
on no hi hagi guerra ni por.
I què en dius d'aquest món millor?
li deixaries un tros del teu bon cor?

Pseudònim: "Lady Horse".

Irene Moreno Llebaria, 5è A, Escola IPSE

Records retrobats

Desava els llibres dins la caixa, amb cautela. N'acariciava el llom amb les seves arrugades mans, recordant cadascuna d'aquelles històries que aviat deixaria enrere. De tant en tant en fullejava algun abans de deixar-lo enrere per sempre, i recordava la història que s'amagava entre aquelles pàgines. Els seus ulls brillaven de joia en tenir a les mans les seves novel·les preferides, però no podia contenir les llàgrimes al pensar que, molt probablement, aquell seria l'últim cop que tornaria a tenir aquelles joies al davant.

Un cop va haver acabat de desar tots els llibres a la caixa de cartró, la va deixar a terra, fent un gran esforç. Va agafar un full del calaix i un bolígraf i va escriure "Donatiu per a la biblioteca municipal de Ribes" i va deixar el paper sobre la caixa.

Va agafar una altra caixa buida i la va posar sobre la taula, deixant anar un sospir. Va aixecar-se de la cadira, aferrant-se al seu bastó per no caure, i va dirigir-se al gran armari que hi havia al costat de dotzenes de prestatgeries que omplien la biblioteca de casa seva. Va començar a arreplegar alguns dels llibres que hi havia a l'armari, però es va aturar al veure aquella capsa, plena de pols, entre les seves novel·les. La va agafar, amb les mans tremoloses i els ulls humits. Va retornar els llibres que tenia a les mans a l'armari i va deixar la capsa a l'escriptori.

Va obrir-la, amb el cor bategant-li tan ràpid que semblava que li hagués de sortir del pit. El primer que va veure a l'interior de la capsa va ser una il·lustració: aquella que havia fet ell quan encara eren molt joves. Ell l'havia dibuixat al costat del mar, aquell dia que encara eren feliços, aquella època que creien que junts es menjarien el món.

Va deixar la il·lustració de banda i va mirar detingudament tots els altres retrats i dibuixos que ell havia fet per ella. Aquell cop, però, somreia.

A la caixa, tant sols hi quedava un últim objecte, que ella ja esperava. El llibre *La plaça del diamant* retornava a les seves mans després de molts anys. El llibre que ell li havia regalat. Aquest llibre, però, no el va deixar amb els altres. Unes setmanes després, la novel·la jeia a les cuixes de la seva neta que recordava les últimes paraules de la seva àvia abans de deixar el món: “Un llibre tan rellevant per mi, ha de quedar en mans d’algú imprescindible .”

Va cariciar el llibre i va començar a llegir-lo.

L'amistat

Endevina què ha passat?
L'amistat se m'ha acostat!
Cada cop que ens veiem,
l'amistat il·luminem.

L'emoció de l'amistat
és la sensació de tranquil·litat
i, per suposat, felicitat.

No té pas agressivitat,
sinó que és un gran pas
cap a la felicitat i l'alegria
que és com tenir una altra família.

Com més amistats millor,
així ho veuràs tot de color,
i et desfaràs de tot el dolor.

L'amistat és imprescindible
perquè els amics i les amigues
t'ajuden en tot el possible.

Si tens una gran amistat,
no perdis l'oportunitat
de tenir un gran amic
amb qui tot ho puguis compartir.

Vella

Ja fa anys que aquells iris verds s'han cristal·litzat, una capa transparent els separa de la vida real amb els records de la vida passada. Sembla eternament concentrats en alguna cosa del davant, però aquells ulls no estan en aquest temps, miren cap endins i s'ofeguen en el món interior de la meva àvia.

“Els seus ulls també són verds, no em sorprèn gens. El tinc molt a prop meu, sento la seva respiració i aquelles dues perles miren fixament les meves. És com si els dos estiguéssim entrant profundament a l'ànima de l'altre.

L'estiu del 34 està essent un estiu calorós. Ell i jo hem marxat uns dies al camp, a la granja del papa. Fa res ens estàvem banyant, nus, al riu de baix, i ara ens perseguim entre el blat sec, crescut, gens cuidat pel pagès. Les nostres rialles, la música dels típics grills que surten amb la calor. La sensació del sol que crema, directe a la nostra pell, il·lustra el moment més proper entre nosaltres. Acariciant-nos, sentint la rugositat de la pell, els músculs forts del seu pit...Sento una plenitud dins meu tan gran que sembla que vulgui sortir del meu cos per tot arreu. Sento que l'amor mai ha corregut tan apassionadament per les meves venes.”

La pell de l'àvia ara és suau, com ho deuria ser en els seus anys de joventut, allà on sempre es perd. Tot i així la suavitat contrasta amb el plegament continu de la pell pàl·lida en arrugues. Algunes, signe de la vellesa; d'altres, d'haver viscut tota una vida amb un somriure, fictici o veritable. Ara això li juga una mala passada i sembla que la pell li hagi de caure en qualsevol moment, com desintegrant-se poc a poc. Sembla tan fràgil. Quan camina, també n'és. I també sembla que estigui a punt de caure. Tota la família ens agafem tot esperant que agunti l'equilibri i que aquelles cames primes i curtes no li fallin.

“La mama sempre em porta al parc de davant de casa, hi ha unes ombres gegants on sempre pujo, Jugo a ser una amazona que viu als boscos. M'encantaria estar-me sempre dalt d'un cavall amb un arc i unes fletxes. Molts cops faig veure que disparo a la mama, però és broma; si ho faig s'enfada. Al final sempre riu. És molt

bona i fa veure que és un animal molt gran que em persegueix, llavors jo sempre ric i començo a córrer, deixo que m'abraci i que em faci petons al front. Són els meus preferits i la mama sembla contenta.”

Els seus llavis ja no es mouen, no somriu ni parla; des que jo soc petit que no escolto la veu dolça de la meva àvia. Llavors em cantava cançons per anar a dormir. La música sempre li encantava, abans somreia i cantava la melodia, es gronxava d'un costat a l'altre seguint el ritme de la cançó. Ara, quan li posem la música, només respon tancant els ulls. I deixem que gaudeixi, allà on estigui, d'una simfonia diferent al silenci constant.

“En aquests moments envejo la Joana, però ahora gaudeixo com mai de la música que fa amb el violoncel, com l'abraça i el fa sonar. Estic molt contenta de tenir una família tan bonica. Sempre m'ha fet por sortir del camp, però venir a Barcelona ha estat la millor opció per a les meves filles. Tot i que el país no viu el millor moment, nosaltres tenim la gran sort de despertar-nos cada dia acompanyades, juntes, podent compartir el que tenim, encara que sigui poquet.

Per la finestra de la sala d'estar es veu l'encreuament entre Balmes i Aragó. No hi ha infants al carrer, jugant amb els peus i les mans brutes. La ciutat sempre està grisa, les façanes de les cases, les voreres dels carrers, els arbres que ni a la primavera floreixen... Algun cop, algun grup de cotorres volen, sempre n'hi ha una que es passeja per davant de la nostra finestra i l'admiro, anhelant la seva vida de llibertat.”

Em sap greu per l'àvia, tinc la sensació que mai va ser feliç vivint a Barcelona. Quan el meu besavi va morir, l'àvia va haver de venir a viure a la ciutat, li van treure el que més estimava. Mai més va tenir la seva casa de pagès, mai més la natura convivint amb ella, mai més el silenci del camp. Ara, sembla que ens pagui tots els anys de soroll i d'enyorament amb el seu silenci, amb el seu aïllament. I em prometo que mai deixaré que a la meva vida algú em digui què he de fer i com he de viure.

Per mi.

Per ella.

RECORDS

Revivim moments
recordem éssers
rememorem emocions.

Ens mantenen vius
i ens consumeixen
els dels que no estan vius

Tu que ara ets a temps
escapa't abans que t'atrapin.
vola amb els teus pensaments.

Ara estem aclaparats
només els records més preuats
ens faran sentir estimats.

Intentem fugir
perquè no ens atrapin,
ens cal resistir.

Perquè no se'ns escolin entre els dits
ens aferrem als que més estimem
però són els més desagrats

Ara tu en formes part
ja que només ets viu
en els records.

Aquests que mai cauen en l'oblit
que quan hi penso m'esglaio
efímera la vida que ens ha unit.

Les petites choses

Era una càlida tarda d'abril, ja havíem deixat l'hivern enrere i les primeres flors de la primavera començaven a obrir-se. Això no s'apreciava tant quan baixaves a la ciutat, però sí que es veia com els arbres deixaven d'estar nus i començaven a tenir els colors vius de les flors i les fulles. De totes maneres, ningú s'hi fixava.

Aquell dia, com qualsevol altre, havia anat a treballar i havia estat vuit dures hores contenint-me, intentant no escridassar cap dels seus companys ni el meu cap. A vegades és difícil, perquè hi ha gent que fa les coses sense pensar i després estan els que sembla que tinguin un cigró en compte de cervell. Són bona gent, no dic que no, però, de tant en tant, haurien d'escoltar més i ser una mica més racionals en lloc d'estar tot el dia descrivint-se com a persones úniques i diferents. Pot semblar estrany, però mai he vist aquesta característica com a positiva.

Així doncs, havia aconseguit sobreviure a la jornada laboral. Estava molt cansada, i no em sobta, ahir va ser el quart dia consecutiu que fracassava intentant anar a dormir aviat. Tot i això, em reconfortava saber que ja era hora d'anar a casa. No hi aniria pas, a casa; no encara. No perquè no me'ls estimi, són de les millors coses que tinc, però aquest costum familiar de viure tots junts creava conflicte. Entre els més menuts que no paren de córrer, els joves que es queixaven que no podien estudiar i els grans que estaven tota l'estona retraient que eren els únics que feien coses per la casa; allò era un caos. M'hauria d'enfrontar a aquella situació de totes maneres, però encara no en tenia ganes.

Vaig posar-me la música i vaig dirigir-me al parc, a aquell parc que em feia somriure cada vegada que hi passava, que tot i que de nit feia por, a la tarda valia la pena veure'l. Feia molt goig, com sempre. Vaig arribar tard, però ell encara no havia arribat així que vaig seure en un banc a esperar-lo. Vaig agafar el mòbil per distreure'm. Els pares em deien que n'era una addicta. No ho sé, potser n'era. De totes maneres prefereixo pensar que no és cert.

Ell i jo ens coneixíem des de feia temps, des dels quatre anys, per ser exactes, però no vam ser amics fins a l'últim curs. Tornàvem cada dia junts a casa i ho passàvem tan bé que anàvem allargant la ruta per no haver-nos de separar tan aviat. Al principi, ho fèiem dissimuladament, però abans d'acabar el curs vam arribar a la conclusió que carregar les motxilles tanta estona no era bo i que el millor era seure en un banc. I allà ens tenies a tots dos, asseguts cada tarda, i aquí ens tens ara, deu anys més tard i asseguts al mateix banc. Ara ja ni ens ve de camí a casa, cadascú va triar el seu camí, la seva vida, però vam decidir seguir-nos veient cada tarda. Sincerament, pensava que no ho aconseguiríem i moltes vegades vaig estar a punt de dir-li que no quedéssim tan sovint. Menys mal que no ho vaig fer.

Per fi va arribar. En veure'm, va fer un somriure d'orella a orella que de seguida em va contagiar i després va seure al meu costat. Allà, en aquell mateix instant, començava el meu moment preferit del dia. Començàvem a parlar, d'ell, de mi, d'això, d'allò. I també hi havia silencis, és clar, però els aprofitàvem per mirar al nostre voltant. Per mirar amb mala cara a aquells que creuaven el parc mirant el mòbil i als que només tenien ganes d'arribar a casa. També somrèiem a aquells que s'aturaven a mirar les flors, als que passejaven tranquils i als que xerraven. Després ens tornàvem a endinsar en la conversa, perquè cada paraula que dèiem s'enduia una preocupació. No hi havia ni feina, ni ganes d'escriure, ni cap, ni gent que es creu única, ni cansament, ni intents d'anar a dormir aviat, ni nens corrent, ni joves queixant-se, ni grans retraient-nos res, ni mòbil, ni addiccions. Només érem ell i jo, sense parlar de res. Però aquell res era el meu tot.

Tornàvem a ser a la càlida tarda d'abril, havent deixant l'hivern enrere. Érem a la ciutat, on es veia com els arbres deixaven d'estar nus i començaven a tenir els colors vius de les flors i les fulles. I nosaltres ens hi vam fixar, perquè sabem que les petites coses són les més importants.

RERE CARES

Rere cares inexpressives,
t'oculten, t'amaguen, t'esquiven.

Rere cares fingides
s'oculten, s'amaguen, s'esquiven.

Societat lucrativa;
on la mentida és el negoci,
quasi tot funciona amb pila,
quasi tot porta petroli.

Rere cares invisibles,
manifesten amb urgència,
rere cares dirigibles,
preguen satíriques paciències.

Conflictes entre germans,
exploten sense indultar
color negre o color blanc,
no ens deixem menysprear.

Rere cares invisibles
sorgeix la cara del poble,
rere cares decidides,
sorgeixen les bones obres.

CONCURSO LITERARIO 2018

PREMIADOS CATEGORÍA A (1º Y 2º DE ESO) PROSA

Título: ***En verdad te quiero***

Autora: Júlia Rapún Urrutia 1º ESO B

Había una vez un chico de diecisiete años que se llamaba Javi. A Javi le costaba mucho expresar sus sentimientos; hacía cinco años desde la última vez que les dijo “te quiero” a sus padres y se había dado cuenta de que, desde entonces, la relación con ellos no era tan buena.

Un día Javi se puso a cotillear Instagram y vio un anuncio de unos cantantes que se hacían llamar “Los Oscars”, y que te ayudaban a decir “te quiero” a esa persona a la cual te costaba un poquito más. Entonces Javi decidió que ya era hora de que la relación con sus padres mejorara y contrató a Los Oscars. Lo primero que hizo Javi fue explicarles su situación y, después, decidió ayudar al grupo a escribir la canción para sus padres.

Pasaron tres días y ya tenían la canción hecha, y Javi estaba muy contento, porque por fin después de cinco años podía decir “te quiero” a sus padres, de manera muy divertida y amorosa, que superaba todas las veces juntas que les había dicho “te quiero” cuando era pequeño. De esta manera se dirigió a casa de sus padres. Una vez allí llamaron a la puerta y, cuando abrieron, les empezaron a cantar la canción.

Cuando acabaron de cantar, los padres de Javi le dieron un abrazo como nunca le habían dado y Javi se puso muy contento. Una vez se habían dado todos los besos y abrazos posibles Javi les preguntó a “Los Oscars” cuánto les tenía que pagar, pero ellos le dijeron que nada, que no era necesario pagar por decir “te quiero”, ya que con haber ganado una experiencia como aquella ya estaban contentos.

Al año siguiente Javi entró en la universidad y decidió estudiar una carrera artística, ya que quería hacer lo mismo que Los Oscars, quería ayudar a las personas a decir “te quiero” a aquellos a los que te cuesta un poco más.

PREMIADOS CATEGORÍA A (1º Y 2º DE ESO) POESÍA

Título: **¡Qué bonito es el amor!**

Autora: Ariadna Llorens Saenz 1ºESO A

Cuando estás enamorado
ves tu futuro azucarado.

En el estómago sientes mariposas
y encuentras bonitas todas las cosas.
Te parece que estás flotando y, aunque estés despierto,
es como si estuvieses soñando.

Simplemente te sientes afortunado
porque aquella persona tan especial está a tu lado

Si no te gas enamorado
es que no has vivido demasiado,
porque enamorarse es humano,
como coger las cosas con las manos.

El amor es un tesoro
que vale más que el oro.

Para poder enamorar
te lo tienes que “currar”.

El amor es un sentimiento
que no se va ni con el viento.

PREMIADOS CATEGORÍA B (3º Y 4º DE ESO) PROSA

Título: **Sinestesia**

Autora: Valentina Falla Angarita 4º ESO A

Veo sonidos.

Posiblemente pensarás que me equivoqué de verbo, pero no. Mi mente asigna colores a todos los sonidos, incluyendo aquellos que para ti pasan por ordinarios, de manera inconsciente.

El pitido de mi alarma es de un rojo excesivamente brillante, tanto que me obliga a despertar y apagarla, porque me da la sensación de que de un momento a otro me dejará ciega.

El agua de la bañera cayendo en la baldosa blanca y fría tiene un matiz gris que pasa prácticamente desapercibido, pero no hay que confundirlo con el gris cálido de la lluvia cayendo sobre el pavimento.

El murmullo de la gente en la calle suele ser de un marrón oscuro y exasperante, aunque la tonalidad puede variar dependiendo del humor de aquellos a los que oigo inconscientemente.

Los coches acelerando paulatinamente por la carretera son azul oscuro, tanto que al principio los confundía con el negro del silencio.

Los sollozos son lilas. Aun no entiendo cómo un color tan pulcro se relaciona con algo tan devastador.

La playa se convirtió en mi lugar favorito para explorar. Era irresistible sonreír al notar que allí los murmullos eran verdes y vivos, no marrones y aburridos. Las olas chocando en la orilla eran de un amarillo tan brillante como el sol. Las carcajadas de los niños eran de un inocente naranja, y las de los adultos (notoriamente más graves) se declinaban hacia el rojo anaranjado. El viento chocando con las sombrillas de la playa era de un caótico pero precioso azul marino.

Pero no todo es hermoso, precioso, brillante e inocente. Casi todo lo malo es de color rojo, pero no brillante como la alarma, sino oscuro y marchito. Los lamentos rotos, los gritos enfadados y desesperados, los gemidos de dolor, los llantos inconsolables, los disparos fugaces o el golpe brusco de piel contra piel. Todos rojos, como las rosas, como la lujuria, como la sangre. Es por ello que odio las películas de acción y de terror. Es por ello que prefiero estar en

silencio. Es por ello que temo empezar a hablar con gente con la voz tan oscura como las cenizas.

Ahora tengo la costumbre de evitar a las personas y valorar la vitalidad de todo aquello que el hombre no ha destruido en su totalidad todavía: la naturaleza.

Estoy enamorado (o enamorada) del azul del aire contra las hojas, del naranja pálido de mis zapatos pisando las hojas secas (mi color, sensación y sonido favorito), del verde menta de mis inspiraciones y expiraciones, del verde aguamarina de la calma en general y, cuando llueve, del arcoíris que me produce cada gota de tamaño diferente en cada hoja de tipo o textura diferente. Todavía no he visto ni oído todos los colores del mundo, y puede que cada día aprenda uno o dos, pero nunca los veré todos. Tal vez esto demuestra y manifiesta mi inocencia. Juventud y desinterés. Tal vez estoy malgastando un gran don al ignorar todo aquello que cada tono tiene que decirme. Pero supongo que no quiero aprovecharme, ni mucho menos destacar, aunque sé que mi día a día no es tan mundano como el tuyo (lo que me satisface) y lo disfruto interiormente con la cabeza y los ojos llenos de colores que tú no puedes ver.

Solo digo que, aunque tú no los puedas ver, de una manera u otra tienes que ser consciente de la diversidad de colores, tonos, escalas y luminosidad que aportan al día a día. No solo blanco y negro. Somos arcoíris.

PREMIADOS CATEGORÍA B (3º Y 4º DE ESO) POESÍA

Título: ***Vacío de recuerdos***

Autora: Elena Pérez Paniello 4º ESO B

No recuerdo, y recordando olvido.

Estoy presente, pero ausente.

No recuerdo quién fui, ni nada de lo que viví.

Ando deambulando, perdido, por un mundo desconocido.

Mi mente está desarmada, como dos ojos sin hallar mirada,
viviendo un viaje imprevisto, muy diferente a lo antes vivido.

Toda una vida dando tumbos, buscándome un rumbo,
Para acabar así perdido.

Guiándome con una bruja sin sentido, que me encamina hacia allí,
Hacia lejos de lo que un día fui.

Familiares que se fueron bajo la excusa “ya no es él”,
Miles de enfermeras que me creen conocer.

Una vida sacando todo adelante, para acabar aquí sentado:
Sin esperanzas de que la memoria acuda a mí y me devuelva todo lo que
perdí.

Noches de pánico al preguntarme de quién es la voz con la que hablo.
Me siento okupa de un cuerpo son ningún tipo de recuerdo.
Triste final sin prólogo donde no puedo mirar hacia atrás,
Hacia lo vivido, porque vivo en un constante olvido.

Título: **Paralelismo**

Autor: Martí de Ferrer Fuertes 2º Bachillerato B

¡Felicidades! ¡Te puedes sentir halagado! Eres una de las pocas personas que leerá esto. Posiblemente estés aburrido navegando por Internet y te has encontrado con este escrito, o probablemente estés caminando hacia un lugar súper importante en tu vida y, ¡oh! ¡el ciento te ha traído este pedazo de papel!. O aun mejor: puede que, hipotéticamente, seas un profesor/a que quería ser bombero o actriz pero has acabado corrigiendo trabajos para adolescentes que, bueno, posteriormente te van a reemplazar... ¡Hipotéticamente!

Y es que nadie existe a propósito. Nadie es de ningún lugar. Al final todos morimos. Objetivamente tú y yo no somos más que dos personas dentro de una marabunta de 107.000 millones de humanos que han existido en este mundo. Y todos con sus problemas económicos, sus amiguitos, sus familias, sus males, sus males de amores... ¡Ay, el amor! Capaz de hundirte la vida en lo que tardas en leer el “cortamos, prefiero a tu hermano”. Lamento decirte que lo que tú llamas “amor” es solo una reacción química que motiva a cualquier ser a aparearse. Es duro, lo sé, lentamente se va desvaneciendo dejándote desolado en un matrimonio a punto de morir. A mí me pasó, a mis padres les pasó, y a los padres de estos, también. Tú puedes ser más, álzate por encima de todo eso.

Sí, es deprimente, pero la verdad duele. No somos más que Don Quijotes distorsionando la realidad a nuestra merced para darle algo de sentido a nuestra vida. No somos más que fantasmas divagando en este mundo ilógico donde tratamos de aferrarnos a cosas que creemos que son importantes. ¿Hasta qué punto sabemos lo que está bien y lo que está mal? ¿Acaso una persona que quita la vida a otra se merece continuar viviendo? ¡La vida! La única característica que si nos quitan resultamos ser el cero absoluto. Todos nosotros moriremos en la incertidumbre de este negativo de película al que llamamos realidad. No somos nada.

Espejo

ojepse

No somos nada. Esta realidad en la que vivimos es un negativo de película donde la incertidumbre predomina por encima de todo, queremos saber y entender todo lo que nos rodea. Resultamos ser más que un cero absoluto cuando se nos da la vida, una característica que nos hace únicos. ¿Acaso tenemos que gastar una vida más de alguien que ya ha quitado una? Se trata de ser mejor que esta persona. ¿Hasta qué punto el bien puede anteponerse al mal? No somos fantasmas divagando en un mundo ilógico, tratamos de aferrarnos a aquellas pequeñas cosas que nos causan una catarata de emociones que nos da suficientes motivos para vivir. Somos unos Don Quijotes moldeando esta realidad a nuestro antojo para darle más vida a la vida. La verdad duele, pero no tiene por qué ser tan desalentadora.

Puedes ser más, álzate ante todo. Como lo hizo el padre de mi padre, como hizo mi padre, como hice yo. Dentro de un matrimonio a punto de morir nunca te sentirás desolado, si el amor es real nunca se desvanecerá. Lo que llamamos “amor” es una de las reacciones químicas más intensas que uno puede tener, sirve para juntar dos cuerpos en una misma esencia. Pero cuidado con lo que dices, puede ser el arma más peligrosa de todas. ¡Ay, el amor! Lo mejor y lo peor que le puede pasar a una persona. Todos tenemos amores, amiguitos y familiares por los cuales daríamos mundos. Formamos parte de una marabunta de humanidad, de un pensamiento colectivo interconectado, permitiéndonos así hacer verdaderas obras dignas de ser atribuidas a un dios. Nunca morimos, siempre quedará algo en alguna parte que nos identificará como el ser que has sido.

Hipotéticamente las nuevas generaciones te van a reemplazar, pero nunca habrá alguien como tú. TÚ. Un bombero o una actriz que está haciendo de profesor/a para transmitir conocimientos a las nuevas almas que van creciendo. Puede que este escrito te lo haya traído el viento cuando ibas hacia algún lugar importante de tu vida o puede que te lo encontraras subido en algún lugar de Internet. En cualquier caso, serás de las pocas personas que leerás esto. Me siento halagado. ¡Felicidades!

Título: **Nos soltamos**

Autora: Berta Artigas i Fuster 1º Bachillerato A

Nos soltamos, sin saber si caemos o volamos,
Nos soltamos y volamos,
Con las alas rotas, pero volamos.

Todo sucedió como suceden las cosa que salen bien.
Sin planearse, dejándose llevar, dejándose ser.
Fue sencillo cómo tropezamos,
cómo sin quererlo resultó ser, que éramos el todo del otro.

Nos soltamos, sin saber si caemos o volamos,
Nos soltamos y volamos,
Con las alas rotas, pero volamos.

Solo fuimos tú y yo: dos personas de dos mundos diferentes,
en un mundo donde alcanzamos ser quien queríamos completamente.
Dos desconocidos jugando a conocerse,
Tocando de puntillas el cielo, soñando con las nubes y mantener un para
siempre.

Nos soltamos, sin saber si caemos o volamos,
Nos soltamos y volamos,
Con las alas rotas, pero volamos.